Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 9. septembra 2015 *

„Odvolanie — Zmluva, na základe ktorej sa priznáva finančná pomoc Spoločenstva v prospech projektu v oblasti lekárskej spolupráce — Rozhodnutie Komisie vymáhať časť vyplatených preddavkov — Žaloba o neplatnosť — Neprípustnosť“

Vo veci C-506/13 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 11. septembra 2013,

Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro AE, so sídlom v Aténach (Grécko), v zastúpení: E. Tzannini, dikigoros,

odvolateľka,

ďalší účastník konania:

Európska komisia, v zastúpení: S. Lejeune, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci E. Petritsi, dikigoros, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory A. Tizzano, sudcovia S. Rodin, A. Borg Barthet, M. Berger a F. Biltgen (spravodajca),

generálny advokát: P. Cruz Villalón,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 24. februára 2015,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: gréčtina.

Rozsudok

1 Svojím odvolaním Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro AE (ďalej len „Lito“) navrhuje zrušenie rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisia (T-552/11, EU:T:2013:349, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým na jednej strane zamietol jej návrh na zrušenie oznámenia o dlhu vydaného Európskou komisiou 9. septembra 2011 s cieľom vymáhať sumu 83 001,09 eura vyplatenú v rámci finančnej pomoci Spoločenstva na podporu projektu v oblasti lekárskej spolupráce (ďalej len „oznámenie o dlhu“) a na druhej strane vyhovel vzájomnému návrhu podanému touto inštitúciou, a to uložiť spoločnosti Lito povinnosť zaplatiť uvedenú sumu spolu s úrokmi s omeškania.

Okolnosti predchádzajúce sporu

2 Okolnosti predchádzajúce sporu sú opísané v bodoch 1 až 8 napadnutého rozsudku takto:

„1 Žalobkyňa [, Lito,] je pôrodnica špecializovaná v oblasti pôrodníctva, gynekológie a chirurgie. Je členkou konzorcia, ktoré 12. mája 2004 uzatvorilo s Komisiou… zmluvu C510743 týkajúcu sa projektu s názvom Ward in Hand (WIH) [ďalej len ‚projekt WIH‘], v rámci ktorého sa Komisia zaviazala finančne prispieť úhradou viacerých splátok (ďalej len ‚zmluva‘). Projekt [WIH] trval od 1. mája 2004 do 31. januára 2006. V rámci [tohto] projektu… Komisia vyplatila žalobkyni z dôvodu finančnej pomoci Európskej únie celkovú sumu vo výške 99 349,50 eura.

2 Táto zmluva sa podľa jej článku 5 ods. 1 spravuje belgickým právom. Okrem toho podľa jej článku 5 ods. 2 majú právomoc rozhodnúť spor medzi Úniou na jednej strane a členmi konzorcia na strane druhej, týkajúci sa platnosti, uplatnenia alebo výkladu zmluvy, len Všeobecný súd a v prípade odvolania Súdny dvor.

3 Listom z 29. apríla 2009 Komisia oznámila žalobkyni, že bude predmetom kontroly vo forme finančného auditu z dôvodu jej účasti na projekte WIH. Z tohto listu vyplýva, že žalobkyňa bude musieť počas kontroly okrem iného predložiť pracovné výkazy zamestnancov zamestnaných v rámci [tohto] projektu. Žalobkyňa nepredložila počas auditu, ktorý sa uskutočnil od 4. augusta 2009 do 6. augusta 2009, pracovné výkazy zaznamenávajúce odpracovaný čas jej zamestnancov, za ktorý žiadala náhradu.

4 Listom z 20. októbra 2009 oznámila Komisia žalobkyni návrh správy o audite, v ktorom sa konštatovala absencia pracovných výkazov a vyzvala ju, aby predložila svoje pripomienky. Žalobkyňa poslala elektronickými správami z 13. novembra 2009 a 16. novembra 2009 svoje pripomienky k výsledkom auditu spolu s pracovnými výkazmi týkajúcimi sa prác venovaných projektu [WIH]. Listom z 23. decembra 2009, ku ktorému bola pripojená konečná správa o audite, Komisia potvrdila závery z návrhu správy o audite.

5 Dňa 25. októbra 2010 poslala Komisia žalobkyni informačný list predchádzajúci postupu vymáhania, v ktorom stanovila sumu na vrátenie vo výške 93 778,90 eura. Listom z 15. novembra 2010 žalobkyňa žiadala Komisiu, aby pripomienky, ktoré predtým poslala, boli opäť preskúmané a schválené.

6 Listom z 24. mája 2011, po preskúmaní dôkazov predložených žalobkyňou, Komisia uznala účasť zamestnanca, M. V., na projekte [WIH] a potvrdila započítanie pracovného času, ktorý žalobkyňa venovala [tomuto] projektu…, pričom zdôraznila, že v tejto súvislosti neboli splnené zmluvné podmienky. Okrem toho Komisia schválila započítanie nepriamych nákladov až do výšky 20 % uznaných priamych nákladov. Suma, ktorá sa mala vrátiť, bola preto znížená na 83 001,09 eura. Listom zo 17. júna 2011 predložila žalobkyňa svoje pripomienky.

7 Komisia oznámila žalobkyni listom zo 17. augusta 2011 svoje konečné pripomienky, keďže odpoveď žalobkyne neposkytovala žiadny nový dôkaz, ktorý by preukázal odpracované hodiny ostatnými zamestnancami v rámci projektu [WIH]. Dňa 16. septembra 2011 Komisia poslala žalobkyni [oznámenie o dlhu], v ktorom ju vyzvala na úhradu sumy vo výške 83 001,09 eura do 24. októbra 2011…

8 Listom z 3. novembra 2011, ktorý bol doručený žalobkyni 15. novembra 2011, Komisia pripomenula žalobkyni svoju pohľadávku a zdôraznila, že je úročená vo výške 5 % ročne, čo zodpovedá sume 11,37 eura za každý deň omeškania a že k 18. novembru 2011 predstavovali zvýšené úroky 284,25 eura.“

Žaloba podaná na Všeobecný súd a napadnutý rozsudok

3 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 24. októbra 2011 podala Lito žalobu o neplatnosť oznámenia o dlhu.

4 Komisia podala v rámci svojho vyjadrenia podaného do kancelárie Všeobecného súdu 13. januára 2012 vzájomný návrh s cieľom, aby bola spoločnosti Lito uložená povinnosť čiastočne vrátiť finančný príspevok poskytnutý v rámci projektu WIH, ako aj zaplatiť úroky z omeškania.

5 Všeobecný súd uviedol v bodoch 17 až 31 napadnutého rozsudku, že skutočnosti uvedené v spise neumožňujú dospieť k záveru, že cieľom oznámenia o dlhu je vyvolať záväzné právne účinky, ktoré idú nad rámec účinkov vyplývajúcich zo zmluvy a predpokladajú výkon verejných právomocí zverených tejto inštitúcii ako správnemu orgánu. Toto oznámenie o dlhu sa teda neuvádza medzi aktmi, ktorých neplatnosti sa možno dožadovať na základe článku 263 ZFEÚ, takže Všeobecný súd zamietol žalobu o neplatnosť podanú spoločnosťou Lito ako neprípustnú.

6 Všeobecný súd v bodoch 32 až 81 napadnutého rozsudku skúmal vzájomný návrh podaný Komisiou a založený na údajnom porušení zmluvných povinností spoločnosťou Lito, a to najmä povinností uvedených v článku 14 ods. 1 písm. a) všeobecných zmluvných podmienok, pokiaľ ide o vedenie pracovných výkazov a zaznamenávanie odpracovaných hodín zamestnancami v rámci projektu WIH. Všeobecný súd v rámci svojej analýzy rozhodol o dôvodnosti uvedeného návrhu.

7 Spoločnosti Lito preto uložil povinnosť zaplatiť Komisii sumu vo výške 83 001,09 eura ako istinu spolu s úrokmi z omeškania v sadzbe vo výške 5 % plynúcimi od 25. októbra 2011 až do uhradenia istiny.

Návrhy účastníkov konania pred Súdnym dvorom

8 Lito navrhuje, aby Súdny dvor zrušil napadnutý rozsudok, rozhodol vo veci samej a zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

9 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor zamietol odvolanie a zaviazal Lito na náhradu trov konania.

O odvolaní

O prvom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

10 Vo svojom prvom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom uplatnení článku 263 ZFEÚ Lito vytýka Všeobecnému súdu, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že rozhodol, že obsah oznámenia o dlhu sa obmedzoval na uplatňovanie práv, ktoré Komisii vyplývajú zo zmluvných dojednaní, hoci mal konštatovať, že uvedené oznámenie vyplývalo z vykonávania verejných právomocí Komisie. Keďže oznámenie bolo prijaté s cieľom, aby bolo vykonateľné podľa ustanovení článku 299 ZFEÚ, predstavovalo tak akt, ktorého zákonnosť mal preskúmať súd Únie v rámci žaloby o neplatnosť na základe článku 263 Zmluvy o EÚ.

11 V tejto súvislosti Lito na jednej strane pripomína, že Komisia si vyhradila podľa článku 19 ods. 5 všeobecných zmluvných podmienok právo prijať vykonateľné rozhodnutie v zmysle článku 299 ZFEÚ. Vzhľadom na nejasnú povahu predmetného dokumentu, ktorú uznal Všeobecný súd v bode 29 napadnutého rozsudku, sa malo žalobe podanej spoločnosťou Lito s cieľom zabezpečiť právo na súdnu ochranu zaručenú článkom 47 prvým odsekom Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) v každom prípade vyhovieť.

12 Na strane druhej Všeobecný súd mala viesť, za uplatnenia zásady ochrany legitímnej dôvery, k uznaniu prípustnosti žaloby o neplatnosť podanej spoločnosťou Lito, skutočnosť, že v samotnom obsahu oznámenia o dlhu bol uvedený tiež odkaz na možnosť použitia postupu stanoveného v článku 299 ZFEÚ.

13 Lito dodáva, že zachovaním dátumu uplynutia, ktorý jednostranne určila Komisia v oznámení o dlhu ako dátum začiatku plynutia úrokov, Všeobecný súd v bodoch 73 a 77 napadnutého rozsudku nepriamo pripustil, že oznámenie o dlhu má vykonateľnú povahu a nepredstavuje teda dokument čisto informatívnej povahy.

14 Komisia zastáva názor, že prvý odvolací dôvod, ktorý nevychádza zo žiadneho právneho základu, musí byť zamietnutý ako neprípustný. Subsidiárne, vzhľadom na to, že Všeobecný súd odkazoval na odôvodnenie uvedené vo svojom uznesení Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisia (T-353/10, EU:T:2011:589) a že toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, už nemohlo byť spochybnené, že oznámenie o dlhu je prípravným aktom informatívnej povahy, ktoré nie je vykonateľné.

Posúdenie Súdnym dvorom

15 Vo svojom prvom odvolacom dôvode Lito v podstate tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že oznámenie o dlhu nemá vlastnosti aktu, ktorý je napadnuteľný žalobou v zmysle článku 263 ZFEÚ.

16 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že žalobou o neplatnosť podľa článku 263 ZFEÚ možno napadnúť všetky akty prijaté inštitúciami, nech majú akýkoľvek charakter alebo akúkoľvek formu, ktoré vyvolávajú záväzné právne účinky takej povahy, že ovplyvňujú záujmy žalobcu tým, že podstatným spôsobom menia jeho právne postavenie (pozri v tomto zmysle rozsudky IBM/Komisia, 60/81, EU:C:1981:264, bod 9, a Internationaler Hilfsfonds/Komisia, C-362/08 P, EU:C:2010:40, bod 51).

17 Žaloba o neplatnosť smeruje k zabezpečeniu dodržiavania práva pri výklade a uplatňovaní ZFEÚ, a bolo by preto v rozpore s týmto cieľom vykladať reštriktívne podmienky prípustnosti žaloby, obmedziac jej rozsah iba na kategórie aktov uvedených v článku 288 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok IBM/Komisia, 60/81, EU:C:1981:264, bod 8).

18 Z toho tiež vyplýva, že táto právomoc vykladať a uplatňovať ustanovenia Zmluvy súdom Únie sa uplatňuje, keď právne postavenie odvolateľky patrí do oblasti zmluvných vzťahov, ktorých právny režim sa riadi vnútroštátnym právom, ktorý určili zmluvné strany.

19 Ak by sa súd Európskej únie považoval za príslušný rozhodovať vo veci neplatnosti aktov patriacich do čisto zmluvnej oblasti, riskoval by nielen to, že by bol článok 272 ZFEÚ zbavený zmyslu, ktorý zveruje súdnu právomoc Únie na základe arbitrážnej doložky, ale v prípade, že by zmluva neobsahovala takúto doložku, aj to, že by rozšíril svoju súdnu právomoc nad rámec stanovený v článku 274 ZFEÚ, ktorý zveruje všeobecnú právomoc rozhodovať o sporoch, v ktorých je stranou Únia, vnútroštátnym súdom (pozri v tomto zmysle rozsudok Maag/Komisia, 43/84, EU:C:1985:328, bod 26).

20 Z toho vyplýva, že v prípade existencie zmluvy, ktorá viaže žalobcu na jednu z inštitúcií, možno na súdy Únie podať žalobu na základe článku 263 ZFEÚ len vtedy, keď má napadnutý akt vyvolávať záväzné právne účinky, ktoré nepatria do zmluvných vzťahov spájajúcich zmluvné strany a ktoré zahŕňajú výkon verejných právomocí zverených zmluvnej inštitúcii ako správnemu orgánu.

21 V tomto ohľade treba zdôrazniť, že za predpokladu, keď inštitúcia, a to konkrétne Komisia, zvolí zmluvu ako prostriedok na priznanie finančných prostriedkov v rámci článku 272 ZFEÚ, je povinná neprekročiť rámec tejto oblasti. Podľa zásady dobrej viery jej tak v rámci vzťahov medzi zmluvnými stranami prináleží okrem iného zabrániť použitiu nejasných formulácií, ktoré môžu byť vnímané zmluvnými stranami ako patriace do jednostranných rozhodovacích právomocí prekračujúcich zmluvné dojednania.

22 V prejednávanom prípade, ako uviedol Všeobecný súd v bode 28 napadnutého rozsudku, žiadna skutočnosť zo spisu neumožňuje dospieť k záveru, že Komisia konala tak, že by použila svoje verejné právomoci.

23 Pokiaľ ide najmä o oznámenie o dlhu, z bodov 25 a 26 napadnutého rozsudku vyplýva, že toto oznámenie patrí do zmluvného kontextu, keďže je jeho predmetom vymáhanie pohľadávky, ktorá je založená na dojednaniach uvedenej zmluvy. Oznámenie o dlhu treba chápať ako výzvu obsahujúcu uvedenie dátumu splatnosti, ako aj platobné podmienky a že ho nemožno chápať ako vykonateľný akt, hoci článok 299 ZFEÚ uvádza vykonateľnosť ako jednu z možností, ktorá sa poskytuje Komisii za predpokladu, že dlžník nezaplatí do stanoveného dátumu splatnosti.

24 Všeobecný súd teda správne konštatoval v bode 28 napadnutého rozsudku, že oznámenie o dlhu nevyvoláva právne účinky, ktoré by vychádzali z výkonu verejných právomocí, ale naopak, že ho treba považovať za neoddeliteľný od zmluvných vzťahov existujúcich medzi Komisiou a spoločnosťou Lito.

25 Z vyššie uvedeného vyplýva, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 30 napadnutého rozsudku určil, že na neho nemôže byť platne podaná žaloba na základe článku 263 ZFEÚ.

26 Okrem toho treba zdôrazniť, že nezávisle od skutočnosti, že Všeobecný súd pripustil v bode 29 napadnutého rozsudku nejasnú povahu oznámenia o dlhu, právo na účinnú súdnu ochranu, ako zaručuje článok 47 prvý odsek Charty, nebude nijako ohrozené. Ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, cieľom tohto článku nie je zmena systému súdneho preskúmavania upraveného v Zmluvách, a najmä pravidiel týkajúcich sa prípustnosti priamej žaloby na súd Únie, čo vyplýva aj z vysvetliviek k tomuto článku, ktoré musia byť, v súlade s článkom 6 ods. 1 tretím pododsekom ZEÚ a článkom 52

ods. 7 Charty, zohľadnené pri jeho výklade (rozsudok Inuit Tapiriit Kanatami a i./Parlament a Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, bod 97, ako aj uznesenie von Storch a i./ECB, C-64/14 P, EU:C:2015:300, bod 55).

27 Pokiaľ ide o tvrdenie spoločnosti Lito založené na údajnom porušení zásady ochrany legitímnej dôvery Všeobecným súdom, treba pripomenúť, že v súlade s ustálenou judikatúrou možnosť dovolávať sa tejto zásady legitímnej ochrany má každý hospodársky subjekt, v ktorom vzbudila inštitúcia odôvodnené očakávania, že bude zachovaný existujúci stav (pozri v tomto zmysle rozsudok Di Lenardo a Dilexport, C-37/02 a C-38/02, EU:C:2004:443, bod 70 a citovanú judikatúru). Lito však nepreukázala, akým spôsobom u nej Komisia vzbudila takéto očakávania, pokiaľ ide o údajnú prípustnosť žaloby o neplatnosť, ktorú podala.

28 Vzhľadom na to, že tvrdenie týkajúce sa dátumu začatia kapitalizácie úrokov z omeškania je zamerané proti bodom 73 až 77 napadnutého rozsudku, je potrebné ho preskúmať v rámci tretieho odvolacieho dôvodu.

29 Z vyššie uvedeného vyplýva, že prvý odvolací dôvod musí byť zamietnutý ako nedôvodný.

O druhom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

30 Vo svojom druhom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení v rámci uplatnenia pojmu neoprávnene vyplatená suma Lito vytýka Všeobecnému súdu, že v bodoch 47 až 69 napadnutého rozsudku skreslil pojem vymáhania neoprávnene vyplatených súm, ako vyplýva z článku 1376 belgického občianskeho zákonníka a že ho nesprávne uplatnil na skutkový stav predmetnej veci.

31 Lito na jednej strane tvrdí, že podmienky uplatnenia článku 1376 belgického občianskeho zákonníka vyžadujú úmysel alebo omyl, t. j. subjektívny prvok, ktorý v prejednávanej veci chýba. Na strane druhej na posúdenie toho, či je vyplatenie neoprávnené, je rozhodujúcim dátumom prijatie tejto úhrady zodpovedajúce dodaniu projektu WIH. Lito sa domnieva, že nepredloženie pracovných výkazov nemožno prirovnať k nedodaniu tohto projektu.

32 Lito tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne odmietol v bode 56 napadnutého rozsudku pracovné výkazy predložené *ex post*, ktoré mali logo spoločnosti, čo potvrdzovalo ich pravosť. Lito pripomína, že z dôvodu fúzie s podnikmi dotknutej skupiny nemohla k dátumu auditu získať elektronicky vyhotovené záznamy.

33 Okrem toho Lito tvrdí, že sa správne domnievala, že Komisia sa vzdala svojich práv, keďže sa ich nedomáhala takmer počas piatich rokov od dodania projektu WIH.

34 Podľa Komisie treba skúmať druhý, štvrtý až šiesty a ôsmy odvolací dôvod spoločne, s cieľom ich zamietnutia ako neprípustných, keďže smerujú k dosiahnutiu nového posúdenia skutkového stavu a dôkazov, neobsahujú uvedenie namietaných skutočností, ani samotné namietanie týkajúce sa napadnutého rozsudku a predstavujú presné prevzatie žalobných dôvodov predložených Všeobecnému súdu.

35 Subsidiárne Komisia tvrdí, že z bodov 56 až 59 napadnutého rozsudku vyplýva, že Všeobecný súd nijako nezmenil ani neskreslil obsah predložených dôkazov, keď zamietol pracovné výkazy predložené *ex post* spoločnosťou Lito, ako aj pravidelné správy o dosiahnutom pokroku poslaných Komisii počas projektu WIH, pretože nespĺňali určené zmluvné požiadavky.

Posúdenie Súdnym dvorom

36 Pokiaľ ide o uplatnenie pojmu neoprávnene vyplatenej sumy, Všeobecný súd pripomenul v bodoch 48 až 50 napadnutého rozsudku zmluvné ustanovenia, a konkrétne článok 13 ods. 1 prvý pododsek a článok 14 ods. 1 písm. a) tretí pododsek všeobecných zmluvných podmienok, podľa ktorých mala Lito povinnosť zaznamenávať pracovný čas venovaný projektu WIH a najmenej mesačne ich dať overovať osobou na to určenou alebo oprávnenou.

37 Všeobecný súd po tom, ako zdôraznil v bode 51 napadnutého rozsudku dôležitosť záväzkov týkajúcich sa finančných podmienok, konštatoval v bodoch 52 a 53 napadnutého rozsudku, že z konečnej správy o audite vyplýva, že Lito nezaznamenávala odpracovaný čas v súlade so zmluvnými dojednaniami.

38 Všeobecný súd vylúčil v bodoch 55 a 56 napadnutého rozsudku tvrdenia spoločnosti Lito týkajúce sa nemožnosti poskytnutia pracovných záznamov z dôvodu existencie fúzie, ku ktorej došlo. V tomto ohľade Všeobecný súd rozhodol, že pracovné výkazy predložené *ex post* spoločnosťou Lito neboli datované ani overené osobou na to určenou v rozpore s tým, čo je výslovne stanovené v článku 14 ods. 1 písm. a) všeobecných zmluvných podmienok a nemožno ich teda považovať za dôkaz osvedčujúci odpracovaný čas v prospech projektu WIH.

39 Keďže Lito v rámci tohto odvolacieho dôvodu uvádza to isté tvrdenie, ktoré už predložila v prvostupňovom konaní bez toho, aby preukázala v čom má spočívať nesprávne posúdenie, ktorého sa údajne dopustil Všeobecný súd v bodoch 55 a 56 napadnutého rozsudku, je potrebné ho zamietnuť ako neprípustné v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora (pozri najmä rozsudok Interporc/Komisia, C-41/00 P, EU:C:2003:125, bod 16).

40 Pokiaľ ide o výhradu týkajúcu sa skreslenia pojmu vymáhania neoprávnene vyplatených súm, musí byť zamietnutá ako nedôvodná.

41 Všeobecnému súdu nemožno vyčítať žiadne skreslenie ustanovení belgického práva z dôvodu, že v bode 64 napadnutého rozsudku určil, že vyhotovovanie pracovných výkazov predstavuje jednu zo zmluvných povinností, ktorej nedodržanie predstavuje zmluvné porušenie spôsobilé ohroziť vrátenie poskytnutých preddavkov.

42 Z toho vyplýva, že vrátenie vyplatených súm možno požadovať nezávisle od dátumu dodania projektu WIH alebo subjektívnej povahy, ktorej malo údajne podliehať vymáhanie neoprávnene poskytnutých súm v belgickom práve.

43 Navyše a v súlade s judikatúrou citovanou v bode 27 tohto rozsudku sa Lito nemôže odvolávať na porušenie zásady ochrany legitímnej dôvery, ak Komisia nedala konkrétnu záruku, pokiaľ ide o obmedzenie sa na vymáhanie neoprávnenej platby.

44 Z uvedeného vyplýva, že druhý odvolací dôvod musí byť zamietnutý ako sčasti neprípustný a sčasti nedôvodný.

O treťom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

45 Vo svojom treťom odvolacom dôvode Lito vytýka Všeobecnému súdu porušenie základných zásad práva Únie a konkrétne práva byť vypočutý a práva na spravodlivý súdny proces tým, že jej v bodoch 73 až 77 napadnutého rozsudku uložil povinnosť zaplatiť úroky z omeškania bez

zohľadnenia jej tvrdení, podľa ktorých oznámenie o dlhu, ktoré má čisto informatívnu povahu, nemožno považovať za určujúce termín splatnosti, ktorého prekročenie spôsobí plynutie úrokov z omeškania.

46 Lito tvrdí, že začiatok plynutia kapitalizácie uvedených úrokov je nezákonný, keďže bol určený jednostranne Komisiou v oznámení o dlhu, t. j. v dokumente, ktorý bol kvalifikovaný Všeobecným súdom ako „informatívny“. Lito dodáva, že Všeobecný súd dostatočne neodôvodnil svoje posúdenie, pokiaľ ide o sadzby týchto úrokov a začiatok plynutia ich kapitalizácie.

47 Komisia pripomína, že Všeobecný súd položil účastníkom konania presné otázky o úrokovej sadzbe a pri svojej analýze zohľadnil tvrdenia predložené účastníkmi konania.

Posúdenie Súdnym dvorom

48 Na úvod treba pripomenúť, že právo byť vypočutý v súdnom konaní neznamená, že sudca musí zahrnúť do svojho rozhodnutia v celom rozsahu všetky tvrdenia každého z účastníkov konania. Toto právo naopak znamená, že sudca po tom, ako vypočul uvedené tvrdenia a posúdil dôkazy, rozhodne o návrhoch žaloby a dôvodoch svojho rozhodnutia (pozri najmä rozsudky Schröder a i./Komisia, C-221/97 P, EU:C:1998:597, bod 24, ako aj Technische Glaswerke Ilmenau/Komisia, C-404/04 P, EU:C:2007:6, bod 125).

49 Za týchto okolností treba overiť, či Všeobecný súd pri rozhodovaní o úrokoch z omeškania v bodoch 73 až 77 napadnutého rozsudku konal v súlade s takýmito požiadavkami.

50 V tomto ohľade treba uviesť, že Všeobecný súd uplatnil v bodoch 74 až 77 napadnutého rozsudku článok 19 ods. 2 všeobecných zmluvných podmienok. Ako vyplýva okrem iného z bodu 44 uvedeného rozsudku, toto ustanovenie stanovuje, že úroky z omeškania pokrývajú obdobie plynúce odo dňa nasledujúceho po dni, keď mala byť suma uhradená, do konca dňa, ku ktorému bola uhradená celková suma. Uvedené ustanovenie tiež stanovuje, že z dôvodu nezaplatenia k dátumu stanovenému Komisiou je suma, ktorú dlhuje zmluvná strana, úročená sadzbou uvedenou v článku 3 ods. 6 uvedených podmienok, ktorý stanovil, že úrokovou sadzbou bude úroková sadzba uplatňovaná Európskou centrálnou bankou (ECB) na hlavné refinančné operácie, zvýšená o 3,5 %.

51 Je však nesporné, že Lito nespochybnila v žiadnej časti konania platnosť týchto zmluvných dojednaní.

52 Navyše Všeobecný súd po tom, ako uviedol v bode 75 napadnutého rozsudku, že uplatniteľná úroková sadzba je 1,5 %, zachoval, za zohľadnenia zvýšenia, ktoré sa má uplatniť, t. j. sadzby 5 %, úroky z omeškania plynúce od 25. októbra 2011, dňa nasledujúceho po dátume splatnosti uvedenom v oznámení o dlhu.

53 Z vyššie uvedeného vyplýva, že Všeobecný súd správne uplatnil zmluvné ustanovenia, pričom dostatočne právne odôvodnil svoje rozhodnutie.

54 V dôsledku toho tretí odvolací dôvod musí byť zamietnutý ako nedôvodný.

O štvrtom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

55 Vo svojom štvrtom odvolacom dôvode založenom na uplatnení nesprávnych právnych kritérií v rámci posúdenia dôkazov Lito vytýka Všeobecnému súdu, že sa v bodoch 52 až 56 napadnutého rozsudku domnieval, že nevyhotovila výkaz s odpracovaným časom a že predložené pracovné výkazy nespĺňali

požiadavky stanovené zmluvou, aj keď pracovné výkazy predložené *ex post* boli vystavené na oficiálnom papieri podniku, pričom existencia loga potvrdzovala ich originálnosť. Pri takomto posúdení Všeobecný súd dospel k nepresným záverom a skreslil obsah dôkazov predložených spoločnosťou Lito, ako aj nesprávne právne posúdil uvedené dôkazy.

56 Všeobecný súd mal nesprávne posúdiť v bodoch 60 až 64 napadnutého rozsudku, že predloženie listov medzi osobami, ktoré pracovali na projekte WIH, nebolo spôsobilé preukázať obdobie, počas ktorého naozaj pracovali v rámci tohto projektu, keďže dôkazná sila týchto listov vyplývala okrem iného zo skutočnosti, že Komisia vychádzala z týchto listov pri znížení a *posteriori* sumy, ktorej vrátenie požadovala.

57 Lito sa domnieva, že Všeobecný súd sa tiež dopustil nesprávneho právneho posúdenia v bode 61 napadnutého rozsudku, keď určil, že mu neprináleží skúmať v prílohách predložených spoločnosťou Lito skutočnosti, na ktorých by sa mohli zakladať jej tvrdenia, hoci v bode 63 tohto istého rozsudku zakladá svoje tvrdenie na tom, že obsah týchto príloh sa týka skutočností administratívnej alebo čisto organizačnej povahy.

58 Komisia tvrdí, že analýza oprávnených nákladov Všeobecným súdom je súčasťou posúdenia skutočností, ktoré nie sú predmetom preskúmania Súdnym dvorom. V každom prípade Všeobecný súd správne určil v bode 61 napadnutého rozsudku, že mu neprináleží skúmať dôkazy, na ktorých by sa mohli zakladať tvrdenia spoločnosti Lito, v rozsiahlej prílohe, ktorá sa navyše týkala len dosiahnutých výsledkov projektu WIH spôsobilých preukázať jeho riadny priebeh.

Posúdenie Súdnym dvorom

59 Na úvod treba zamietnuť tvrdenia zamerané proti bodom 52 až 56 napadnutého rozsudku, keďže tieto tvrdenia sa zhodujú, na základe údajného skreslenia dôkazov, s tvrdeniami už predloženými v rámci druhého odvolacieho dôvodu a ktoré už boli zamietnuté ako neprípustné v bode 40 tohto rozsudku.

60 Pokiaľ ide o tvrdenie týkajúce sa posúdenia príloh predložených spoločnosťou Lito, treba konštatovať, že táto spoločnosť v podstate prevzala tvrdenia, ktoré už predložila v prvostupňovom konaní, ako vyplýva okrem iného aj z bodov 61 až 63 napadnutého rozsudku.

61 Všeobecný súd však rozhodol, že nemusí detailne analyzovať rozsiahle prílohy predložené spoločnosťou Lito okrem iného z dôvodu, že tieto dokumenty v každom prípade nepreukázali odpracovaný čas účelne vynaložený v prospech projektu WIH. Dodal, že dôkazná sila predložených listov nemôže vyplývať ani zo skutočnosti, že Komisia považovala odpracovaný čas jedného zo zamestnancov za uznateľný v prípade, keďže takáto okolnosť nemôže ovplyvniť odôvodnenie odpracovaného času iného zamestnanca v súlade so systémom zaznamenávania odpracovaného času ako stanovujú zmluvné ustanovenia.

62 Z vyššie uvedeného vyplýva, že spoločnosť Lito týmito tvrdeniami len kritizuje riešenie, ku ktorému dospel Všeobecný súd v bodoch 62 a 63 napadnutého rozsudku a v skutočnosti sa snaží o dosiahnutie preskúmania žaloby podanej na Všeobecný súd, čo nie je v právomoci Súdneho dvora (pozri najmä rozsudok Reynolds Tobacco a i./Komisia, C-131/03 P, EU:C:2006:541, bod 50).

63 V dôsledku toho toto tvrdenie musí byť zamietnuté ako zjavne neprípustné.

64 Pokiaľ ide o výhradu voči Všeobecnému súdu týkajúcu sa bodu 63 napadnutého rozsudku, odôvodnenie Všeobecného súdu neobsahuje žiadny rozpor, keďže to nebol súd, kto vykonal analýzu obsahu predložených príloh, ale táto analýza vyplýva z informácií, ktoré boli poskytnuté Komisiou a neboli spochybnené spoločnosťou Lito.

65 V dôsledku toho štvrtý odvolací dôvod musí byť zamietnutý ako čiastočne neprípustný a čiastočne nedôvodný.

O piatom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

66 Piaty odvolací dôvod je založený na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa dopustil Všeobecný súd pri posudzovaní právnej povahy pracovných výkazov.

67 Lito tvrdí, že hoci povinnosť viesť pravidelné správy umožňujúce zapísať odpracovaný čas každého zamestnanca a každej jednotky venovaný projektu WIH prináleží každému podniku, nemôže však viesť k tomu, aby sa odstránila uskutočnená práca pod hrozbou, lebo by to predstavovalo neproporcionálnu povinnosť, či dokonca až protiprávnu povinnosť. Keďže pojem pravidelné správy nie je vymedzený v právnych predpisoch Únie ani v judikatúre Únie, je potrebné určiť v jednotlivých prípadoch stupeň presnosti požadovaný pre každú správu v súlade s osobitnými potrebami.

68 Komisia pripomína, že v zmluvách týkajúcich sa programov využívajúcich finančnú pomoc má príjemca právnu povinnosť presne evidovať a preukázať svoje náklady a odôvodniť ich uznateľnosť. V tomto kontexte ešte spresňuje, že dodanie projektu je úplne nezávislé od povinnosti príjemcu odôvodniť uznateľnosť svojich nákladov.

Posúdenie Súdnym dvorom

69 Na úvod treba konštatovať, že Lito sa opäť obmedzila na prevzatie tvrdení, ktoré už predložila v prvostupňovom konaní, ako vyplýva okrem iného aj zo znenia bodu 43 napadnutého rozsudku.

70 Okrem toho, aj keď Lito spochybňuje odôvodnenie Všeobecného súdu vychádzajúc zo zásady proporcionality, neuvádza však žiadny bod dôvodov napadnutého rozsudku, ktorého by sa takáto výhrada mohla týkať.

71 Za týchto okolností Súdny dvor nemôže uskutočniť úlohu, ktorá mu prináleží v rámci odvolania a vykonať kontrolu zákonnosti (pozri uznesenie Greinwald/Wessang, C-608/12 P, EU:C:2014:394, bod 28).

72 V dôsledku toho piaty odvolací dôvod musí byť zamietnutý ako neprípustný.

O šiestom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

73 Vo svojom šiestom odvolacom dôvode založenom na porušení práva na spravodlivý súdny proces a procesných pravidiel zabezpečujúcich právo na obhajobu a rovnosť zbraní medzi zmluvnými stranami, Lito vytýka Všeobecnému súdu, že v bode 56 napadnutého rozsudku rozhodol úplne svojvoľne, že pracovné výkazy predložené spoločnosťou Lito v prílohách nespĺňali požiadavky určené v zmluvných ustanoveniach a v bode 63 toho istého rozsudku, že tieto výkazy neumožňujú preukázať odpracovaný čas účelne vynaložený v prospech projektu WIH.

74 Skutočnosť, že Komisia jednostranne zohľadnila, že predložené pracovné výkazy neboli spôsobilé preukázať odpracovaný čas venovaný v prospech uvedeného projektu a že Všeobecný súd sa pridŕžal tohto odôvodnenia vychádzajúc zo zmluvných ustanovení, viedla k tomu, že Lito bola znevýhodnená v porovnaní s touto inštitúciou, ktorá bola v tomto spore sudcom a zároveň účastníkom. Z toho vyplýva, že zmluvné ustanovenia sú protiprávne a sú v rozpore so zásadou proporcionality.

75 Komisia sa domnieva, že Všeobecný súd riadne posúdil, na základe zmluvných dojednaní viažucich účastníkov, všetky predložené dôkazy, pričom dodržal právo na obhajobu, ako aj zásadu rovnosti zbraní medzi účastníkmi.

76 Pokiaľ ide o údajnú protiprávnosť zmluvných podmienok a ich nezlučiteľnosť so zásadou proporcionality, Komisia tvrdí, že tieto tvrdenia boli prvýkrát predložené v štádiu odvolania a musia byť preto zamietnuté ako neprípustné.

Posúdenie Súdnym dvorom

77 Pokiaľ ide o šiesty odvolací dôvod, ktorý smeruje proti bodom 56 a 63 napadnutého rozsudku, ktoré už boli predmetom analýzy v rámci druhého a štvrtého odvolacieho dôvodu, stačí pripomenúť, že Všeobecný súd zohľadnil listy predložené spoločnosťou Lito ako dôkaz, ale rozhodol, že nie sú dostatočné z dôvodu, že v súlade so zmluvnými dojednaniami nepreukazujú odpracovaný čas účelne vynaložený zamestnancami spoločnosti Lito v prospech projektu WIH.

78 Za týchto okolností Všeobecnému súdu nemožno vyčítať, že by napadnuté rozhodnutie prijal svojvoľne za porušenia právnych požiadaviek spravodlivého súdneho procesu.

79 Pokiaľ ide o výhradu, podľa ktorej sú zmluvné ustanovenia neproporcionálne, či dokonca protiprávne, treba konštatovať, že Lito nespochybnila v žiadnej časti konania platnosť zmluvných ustanovení uplatniteľných medzi účastníkmi.

80 Lito tvrdením v rámci tohto odvolania, že tieto zmluvné ustanovenia sú protiprávne a v rozpore so zásadou proporcionality, prvýkrát uvádza pred Súdnym dvorom dôvod, ktorý predtým nebol predložený Všeobecnému súdu.

81 V rámci odvolacieho konania je však právomoc Súdneho dvora v zásade obmedzená na posúdenie právneho riešenia dôvodov, o ktorých sa diskutovalo na súde rozhodujúcom vo veci samej (pozri najmä rozsudok Sison/Rada, C-266/05 P, EU:C:2007:75, bod 95 a citovanú judikatúru).

82 Z vyššie uvedeného vyplýva, že šiesty odvolací dôvod musí byť zamietnutý ako čiastočne neprípustný a čiastočne nedôvodný.

O siedmom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

83 Vo svojom siedmom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení pri posudzovaní právnej povahy metód posudzovania nákladov Lito tvrdí po tom, ako pripomenula rôzne modely umožňujúce určenie oprávnených nákladov, že oznámenie o dlhu treba zrušiť z dôvodu, že metóda výpočtu nákladov, z ktorých boli odpočítané všeobecné paušálne náklady, v ňom nie je zohľadnená.

84 Komisia sa domnieva, že tvrdenia spoločnosti Lito nie sú spôsobilé spochybniť odôvodnenie Všeobecného súdu v napadnutom rozsudku.

Posúdenie Súdnym dvorom

85 Treba uviesť, že ako vyplýva z bodu 42 napadnutého rozsudku, vzájomný návrh Komisie vychádza v prvom rade z nesplnenia povinnosti viesť pracovné výkazy spoločnosťou Lito podľa článku 14 ods. 1 písm. a) všeobecných zmluvných podmienok a v druhom rade zo skutočnosti, že Lito nesprávne vychádza z metódy celkových nákladov pri výpočte nepriamych nákladov vynaložených v prospech projektu WIH.

86 Keďže Všeobecný súd rozhodol v bodoch 47 až 64 napadnutého rozsudku o dôvodnosti vzájomného návrhu na základe prvého odvolacieho dôvodu, nebolo potrebné pristúpiť k analýze tvrdenia založeného na metóde celkových nákladov.

87 Výhrada vznesená spoločnosťou Lito v súvislosti s posúdením právnej povahy metód posudzovania nákladov tak musí byť zamietnutá, keďže nie je spôsobilá viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku.

88 V dôsledku toho siedmy odvolací dôvod musí byť zamietnutý ako neúčinný.

O ôsmom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

89 Vo svojom ôsmom odvolacom dôvode Lito vytýka Všeobecnému súdu, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď nepovažoval za zneužitie postoja Komisie, ktorá žiadala vrátenie vyplatených súm, hoci vo svojom liste z 24. mája 2011 pripustila, že v prospech projektu WIH bola vykonávaná stála a efektívna práca. Podľa spoločnosti Lito skutočnosť, že nemohla predložiť pracovné výkazy pri uskutočnení auditu, nemožno prirovnať k nesplneniu základnej povinnosti vyplývajúcej zo zmluvy a spočívajúcej v dodaní projektu WIH.

90 Komisia sa domnieva, že zmluvné ustanovenia, ku ktorým sa Lito dobrovoľne zaviazala pri uzavretí zmluvy, nie sú nijakým spôsobom protiprávne alebo v rozpore so zásadou proporcionality.

Posúdenie Súdnym dvorom

91 Na úvod treba konštatovať, že Lito sa v rámci svojho ôsmeho odvolacieho dôvodu obmedzuje na prevzatie tvrdení, ktoré už boli predložené Všeobecnému súdu, pričom neuviedla kritizované prvky rozsudku, ktorého zrušenie sa požaduje, ani právne tvrdenia, ktoré podporovali osobitným spôsobom tento návrh. Lito tak v skutočnosti chce dosiahnuť obyčajné preskúmanie žaloby predloženej Všeobecnému súdu, ktoré nepatrí do právomoci Súdneho dvora (pozri najmä rozsudok Eurocoton a i./Rada, C-76/01 P, EU:C:2003:511, body 46 a 47).

92 Ôsmy odvolací dôvod je preto potrebné zamietnuť ako neprípustný.

93 V každom prípade tvrdenie treba tiež zamietnuť ako nedôvodné.

94 Treba uviesť, že v súlade s ustálenou judikatúrou o zneužitie právomoci ide v prípade, keď inštitúcia vykonáva svoje právomoci s jediným alebo aspoň rozhodujúcim cieľom dosiahnuť iný ako stanovený účel alebo obísť postup osobitne stanovený Zmluvou tak, aby zodpovedal okolnostiam daného prípadu (rozsudky Spojené kráľovstvo/Rada, C-84/94, EU:C:1996:431, bod 69; Windpark Groothusen/Komisia, C-48/96 P, EU:C:1998:223, bod 52, a Swedish Match, C-210/03, EU:C:2004:802, bod 75).

95 Zneužitie právomoci tak predstavuje jednu zo skutočností, podľa ktorých súd Únie posudzuje zákonnosť napadnutého aktu v rámci žaloby o neplatnosť na základe ustanovení článku 263 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok Internationale Handelsgesellschaft, 11/70, EU:C:1970:114, bod 3).

96 Naopak v rámci žaloby podanej na základe článku 272 ZFEÚ môže žalobca vytýkať zmluvnej inštitúcii len porušenie zmluvných dojednaní alebo porušenie práva uplatniteľného na zmluvu (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Zoubek, 426/85, EU:C:1986:501, bod 11).

97 Z toho vyplýva, že dôvod neplatnosti, založený na údajnom zneužití právomoci Komisiou a ktorý smeruje k dosiahnutiu toho, aby Všeobecný súd rozhodol o zákonnosti napadnutého aktu z hľadiska pravidiel Zmluvy, musí byť zamietnutý ako neprípustný.

98 Za predpokladu, že by sa ôsmy odvolací dôvod mal chápať ako založený na protiprávnom správaní Komisie v rámci zmluvných vzťahov viažucich ju so spoločnosťou Lito, však treba konštatovať, že Lito v žiadnom štádiu konania nespochybnila výklad zmluvných ustanovení Všeobecným súdom v bodoch 48 až 53 napadnutého rozsudku, ani tvrdenia Komisie týkajúce sa sumy, ktorej vrátenie sa požaduje, ako vyplýva z bodu 65 napadnutého rozsudku.

99 Okrem toho tvrdenie spoločnosti Lito, podľa ktorého dodanie projektu WIH v skutočnosti predstavuje základnú zmluvnú povinnosť, tiež nemôže viesť k záveru, že ide o protiprávne konanie Komisie, keďže Všeobecný súd určil v bode 64 napadnutého rozsudku nesplnenie povinnosti spoločnosťou Lito viesť pracovné výkazy a zaznamenávať odpracovaný čas zamestnancami podľa článku 14 ods. 1 písm. a) všeobecných zmluvných podmienok.

100 Z toho vyplýva, že ôsmy odvolací dôvod musí byť zamietnutý ako neprípustný a v každom prípade ako nedôvodný.

O deviatom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

101 Vo svojom deviatom odvolacom dôvode založenom na nedostatku odôvodnenia Lito vytýka Všeobecnému súdu, že nerozhodol o tom, že oznámenie o dlhu bolo nedôvodné, pričom odkaz na listy z 24. mája 2011 a 17. augusta 2011 boli v tomto ohľade nedostatočné.

102 Komisia sa domnieva, že tvrdenia spoločnosti Lito musia byť zamietnuté ako nedôvodné.

Posúdenie Súdnym dvorom

103 Vo svojom deviatom odvolacom dôvode Lito v podstate vytýka Všeobecnému súdu, že nerozhodol o druhom žalobnom dôvode predloženom v rámci žaloby o neplatnosť v prvostupňovom konaní a týkajúcom sa nedostatku odôvodnenia oznámenia o dlhu.

104 Na jednej strane treba uviesť, že tvrdenie založené na nedostatku odôvodnenia podľa článku 296 ZFEÚ však nemožno uznať v rámci žaloby podanej v súlade s článkom 272 ZFEÚ.

105 Na strane druhej treba konštatovať, že Všeobecný súd v rámci analýzy dôvodnosti vzájomnej dohody pristúpil v bodoch 65 až 69 napadnutého rozsudku k posúdeniu výpočtu súm požadovaných Komisiou na základe informácií, ktoré Komisia poskytla a ktoré neboli spochybnené spoločnosťou Lito.

106 Okrem toho Všeobecný súd v bodoch 70 až 72 napadnutého rozsudku rozhodol, že Komisia riadne určila podmienky vrátenia a dátumu úhrady požadovaných súm, keďže tak vyplývalo jednak z listu z 24. mája 2011, ako aj z informácií uvedených v samotnom oznámení o dlhu nazvanom „Podmienky platby“.

107 Z toho vyplýva, že Všeobecnému súdu nemožno vytýkať žiadne nesprávne právne posúdenie v súvislosti s povinnosťou odôvodnenia a že deviaty odvolací dôvod preto musí byť zamietnutý ako nedôvodný.

O desiatom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

108 Vo svojom desiatom a poslednom odvolacom dôvode založenom na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery Lito vytýka Všeobecnému súdu, že nerozhodol, že Komisia sankcionovala jednoduché formálne rozdiely vo vzťahu k postupu, ktorý sa mal dodržať, tým, že požadovala päť rokov po ukončení programu vychádzajúceho z projektu WIH vrátenie vyplatených súm, napriek skutočnosti, že výskumná práca bola vykonaná v dobrej viere a finančná pomoc bola získaná v súlade so zmluvnými povinnosťami.

109 Komisia pripomína, že predmetom sporu nie je projekt WIH vedený spoločnosťou Lito, ale splnenie povinností touto spoločnosťou, ktoré má v súvislosti s určením oprávnených výdavkov. Okrem toho Komisia namieta, že u spoločnosti Lito nevzbudila žiadne legitímne očakávania.

Posúdenie Súdnym dvorom

110 Pokiaľ ide o zásadu ochrany legitímnej dôvery, ako vyplýva z judikatúry uvedenej v bode 27 tohto rozsudku, stačí konštatovať, že Lito nepreukázala, akým spôsobom u nej Komisia vzbudila očakávania týkajúce sa uplatnenia metód posudzovania oprávnených nákladov odlišných od zmluvne dohodnutých nákladov.

111 Tvrdenie spoločnosti Lito v tomto ohľade preto musí byť zamietnuté ako nedôvodné.

112 Pokiaľ ide o lehotu, v ktorej Komisia môže požadovať vrátenie vyplatených súm, treba zdôrazniť, ako vyplýva z bodu 79 napadnutého rozsudku, že ak Komisia môže v súlade s článkom 17 ods. 1 všeobecných zmluvných podmienok začať audit jedného z účastníkov v lehote piatich rokov od ukončenia predmetného programu, môže a *fortiori* platne požadovať vrátenie súm vyplatených v tejto lehote.

113 Okrem toho Lito, vychádzajúc z vykonania výskumných prác v dobrej viere v rámci projektu WIH, opäť smeruje k zastretiu skutočnosti, že tento spor sa týka výlučne údajného porušenia povinnosti viesť pracovné výkazy a zaznamenávať odpracovaný čas zamestnancami, ako je stanovené v článku 14 ods. 1 písm. a) všeobecných zmluvných podmienok.

114 Tvrdenia spoločnosti Lito teda byť zamietnuté ako nedôvodné.

115 V dôsledku toho desiaty a posledný odvolací dôvod spoločnosti Lito musí byť zamietnutý ako nedôvodný.

116 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žiadnemu z odvolacích dôvodov predložených spoločnosťou Lito na podporu svojho odvolania nemožno vyhovieť.

117 Odvolanie sa preto musí v celom svojom rozsahu zamietnuť.

O trovách

118 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne o trovách konania. Podľa článku 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe jeho článku 184 ods. 1, každý účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazať Lito na náhradu trov konania a Lito nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

1. **Odvolanie sa zamieta.**

2. **Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro AE je povinná nahradiť trovy konania.**

Podpisy